

ΑΔΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

ΤΟ Παρίσι της Δευτέρας Αυτοκρατορίας ή πρώτες ημέρες της "Ανοιξης είχαν μια ποιητική γραφικότητα, χαριτωμένη.

Μόλις έσκαζαν ή αύγη στην "Ανατολή, σκορπίζονταν άφθονα τὰ ρόδα στα κοιμισμένα νερά του Σηκουάνα, στη λεωφόρο της Αυτοκρατείας μιά εξαιρετική κίνηση άρχιζε... 'Από τὰ περίχωρα κατέβαιναν προς τη Λαχαναγορά οι μαννάθδες και ή περιβολάρισσες με τὰ κάρρα τους φορτωμένα λαχανικά και λουλούδια, ενώ από τὰ νυχτερινά κέντρα, που ήταν εκεί γύρω, έβγαιναν οι Ευνύχτηδες γλεντζέδες, πηγαίνοντας να κοιμηθούν ή να φλερτάρουν... οι νεώτεροι με τις τροφαντές κι' ολόδροσες μανιάσισσες και ανθοπώλιδες της αγοράς.

Στην παράγκα της θεάς Πευγκρέ, πίσω από τους πάγκους τούς φορτωμένους φρέσκα λαχανικά, μουσκεμένα ακόμα από την πρωινή βροσιά, ή Ζιμπουλέτ, μιά νέα και χαριτωμένη περιβολάρισσα, είχε τὸ νοῦ της πὸ πολύ στους νέους που περνούσαν, παρά στους πελάτες που παζάρευαν τὸ εμπόρευμά της. Μά, εκείνο τὸ πρωί, είχε ξεχάσει και τὸ νοῦ της και τούς πελάτες της, κ' είχε την προσοχή της συγκεντρωμένη σὲ μιά τοιγιάνα που της πρότεινε νὰ της ριξή τὰ χαρτιά και νὰ της πη τη μοίρα της τὴν καλύτεροζικη.

— Στάσου, μὴ σὲ ἰδῆ ή θεά Πευγκρέ! της είπε ή Ζιμπουλέτ, κ' έβαλε τὴν τοιγιάνα νὰ καθήση πίσω ἀπὸ ἕνα σωρὸ σέλινα και καρόττα.

'Η τοιγιάνα εκάθησε, κι' ἀπάνω σὲ μιά κόφα ἀνάποδα θαλαμίνη, άρχισε νὰ ρίχνη τὰ χαρτιά. Μὲ τὸ δάχτυλο ἐμέτρησεν ἐφτά χαρτιά, ξαναμέτρησε, μουρούρισε μερικά λόγια, σκέφτηκε λίγες στιγμές, πάνω ἀπ' τὰ χαρτιά, σὲν νὰ διάβαζε μουσικά γράμματα και πιάνοντας τὴ Ζιμπουλέτ ἀπὸ τὸ χέρι, άρχισε νὰ της λέη τὴ μοίρα.

— Μικρούλα μου, καλὸ ροιζικὸ ἔχεις, καλὴ ζωὴ θὰ κάνης, μεγάλη κυρά θὰ γίνης!... 'Η εὐτυχία εἶνε κοντὰ σου...

— 'Η εὐτυχία; Δείχνουν κανέναν άνδρα τὰ χαρτιά;

— Ναι, αὐτὸς ὁ Εανθὸς, νὰ τος πὸν πέφτει δίπλα σου. Μά τὸν άνθρωπον αὐτὸν πὸν θὰ σὲ κάνη εὐτυχισμένη πρέπει νὰ ψάξης νὰ τὸν ὄρῃς κάτω ἀπὸ ἕνα λάχανο...

— Στὸ μπαξὲ θὰ φυτρώση αὐτὸς ὁ άνδρας; εἶπε ή Ζιμπουλέτ γελάοντας.

— Μὴ γελάς με της Μοίρας τὰ γραμμένα, ὡμορφούλα μου. Θὰ ὄρῃ; τὸν άνδρα αὐτὸ κάτω ἀπὸ ἕνα λάχανο και πρέπει νὰ τὸν πάρης ἀπὸ ἄλλης τὰ χέρια, νὰ τὸν ἀρπάξης και νὰ τὸν κρατήσης...

'Εκείνη τὴ στιγμή κάποιος πέρασε μπροστὰ στὸν πάγκο κ' ἔρῳτῃσε τὴ Ζιμπουλέτ πόσο πουλοῦσε τὰ λαχανικά της, μὰ ἐκείνη θυβισμένη σὲ σκέψεις, ἔχοντας τὸ νοῦ της στὰ λόγια της τοιγιάνας, δὲν τοῦδωσε ἀπόκριση. 'Όταν ἔπῃρεν εἰδησι, ὁ ἀγοραστή; είχε φύγει κιάλας.

'Ετσι ἔπερασαν ή Ζιμπουλέτ ὄλο της τὸ πωϊνὸ. 'Αφορημένη, στριφογυρίζοντας σὸ μυαλὸ της τὰ λόγια της τοιγιάνας και προσπαθώντας νὰ ἐξηγήση πῶς θὰ εἴρρισκε τὸν άνδρα τοῦ ροιζικου της κάτω ἀπὸ τὰ λάχανα, δὲν είχε τὸ νοῦ της νὰ πουλήση τὰ λαχανικά της κι' ἄφῃνε τούς πελάτες νὰ φύγουν. Δὲν ἔμπόρεσε ὡς τὸ μεσημέρι νὰ πουλήση οὔτε ἕνα μάτσο σέλινα και συλλογιζόταν πῶς θὰ γύριζε σὸ "Ἐμπερβίλ σὸ θεῖο της τὸ μπάριμπα Κρενύ, πὸν θὰ της ἔψηνε τὸ ψάρι στὰ χεῖλη, ἄμα τὴν ἔθλεπε με γεμάτο τὸ κάρρο κι' ἀδειανὴ τὴν τσέπη. Στεκότανε λοιπὸν σκεπτικὴ και μελαγχολικὴ μπροστὰ στὸν πάγκο της τὴν ὥρα πὸν ἐπέρασεν ὁ κ. Ντυπαρκέ, ὁ ἐπιστάτης της αγοράς, πὸν ήταν οἰκογενειακὸς τὸς φίλος.

— Αἶ, Ζιμπουλέτ, τί ἔχεις σήμερα κ' εἶσαι μελαγχολικὴ;

— Μὴ ρωτᾶτε, κύριε Ντυπαρκέ, δὲν πούλησα τὰ λαχανικά μου και δὲν ἔβρα; πῶς νὰ γυρίσω τάρα σὸ μπάριμπα μου...

— "Ἐ! Θὰ χαλάση τὸν κόσμο ὁ μπάριμπα Κρενύ! Σὲ λυπά-

[Τὸ ἔρωτικὸ ρομάντζο μιάς μικρούλας περιβολάρισσας]

μα, καϊμένο κορίτσι.

'Ο κ. Ντυπαρκέ, σκέφθηκε λίγο κ' ὕστερα εἶπε:

— "Άκου, Ζιμπουλέτ. 'Εχω κάποια δουλειὰ σὸ "Ἐμπερβίλ κ' ἔλαγορία να πεταχτῶ ὡς ἐκεῖ μίαν ἀπ' αὐτὲς τις ἡμέρες. Θάβρω σήμερα μαζί σου κ' ἐλπίζω νὰ μαλακῶσω τὸ μπάριμπα σου...

'Ετσι κ' ἔγινε. 'Η Ζιμπουλέτ ἐφόρτωσε πάλι τὰ λαχανικά σὸ κάρρο, ἔπῃρε δίπλα της τὸν κ. Ντυπαρκέ σὸ κάθισμα, χτύπησε τάλουγ της κ' ἔξεκίνησαν γιὰ τὸ "Ἐμπερβίλ.

Μόλις τὴν εἶδεν ὁ μπάριμπα Κρενύ νὰ γυρίζη με τὸ κάρρο γεμάτο, ἔβαλε τις φωνὲς χωρὶς νὰ ἐπῃρησάθη καθόλου ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ κ. Ντυπαρκέ.

— Τάφους πῆσαι τὰ λαχανικά, ξεμυαλισμένη, ἀπρόκοπη! Δὲν εἶσαι ἀξία γιὰ τίποτε! Χαράμι σὲ τρέφω!...

'Η Ζιμπουλέτ θέλησε νὰ δικαιολογηθῇ.

— Δὲν φταιῶ, βῆε μου, ὁ ταχτικὸς πελάτης μας πὸν τ' ἄγοράει χονδρικῶς κάθε πρωὶ τὰ λαχανικά δὲν θέλησε νὰ περιμένῃ...

— Νὰ περιμένῃ; Τί νὰ περιμένῃ, μωρὴ σουρλουοῦ; Ποιὸς ἔξρει πὸν ἐγυρίεις, κι' ἄφῃσες τὴν πρᾶμᾶτεια σὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!...

'Ο κ. Ντυπαρκέ ἐπενέθη νὰ ἡσυχάση τὸν μπάριμπα Κρενύ, μὰ ἐκείνος δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτε.

— Δὲν σὲ θέλω σὸ σπίτι μου! ἐφώνᾶσεν ἀμείλικτος, σπρώχνοντας τὴ Ζιμπουλέτ.

— Μὲ διώχνεις;

— Σὲ διώχνω, ναί! Δὲ μπορῶ νὰ κρατῶ ἐγὼ σὸ σπίτι μου μίαν ἀμυαλὴ κοπέλλα πὸν δὲν εἶνε ἀξία νὰ πουλήση ἕνα κάρρο λάχανα! "Άκου και θάλτο καλά σὸ νοῦ σου: "Έχεις εἴκοσι τέσσερες ὥρες καιρὸ νὰ ὄρῃς ἕναν άνδρα νὰ σὲ τρέφῃ...

— Κοί πὸν νὰ τὸν ὄρῃς; Τί εἶνε οἱ ἄνδρες; Λάχανα νὰ φυτρώνουν στὸς μπαξέδες;

— Δὲν ἔξρω! Νὰ πᾶς νὰ τὸν ὄρῃς ἐκεῖ πὸν γυρίεις κι' ἄφῃσες τὰ λαχανικά ἀπούλητα...

'Απὸ τις φωνὲς εἶχε μαζεθεὴ γύρω κόσμος, ὄλοι οἱ περιβολάριοι και ή περιβολάρισσες τοῦ "Ἐμπερβίλ, παρακαλώντας τὸ μπάριμπα Κρενύ νὰ μὴ διώξη τὸ δυστυχισμένο κορίτσι. Μὰ ἐκείνος δὲν ἄκουγε τίποτε, κι' ὄσο τὸν παρακαλοῦσαν τόσο φρένιαζε ἀπὸ τὸ θυμὸ του και σὲ μιά στιγμή ἐσήκωσε κιάλας τὸ χέρι νὰ χτυπήση τὴ Ζιμπουλέτ. Τότε ἕνας καλοντυμένος κύριος ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν περιεργων κι' ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Κρενύ.

— Κακόγερε, τοῦ φώναξε, γιατί μεταχειρίζεσαι ἔτσι τὸ φτωχὸ κορίτσι; Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ τὸ ἀγγίξης. Τὸ παίρνω ὅπὸ τὴν προστασία μου.

Μὰ ὁ μπάριμπα Κρενύ ήταν στραβοκέφαλος.

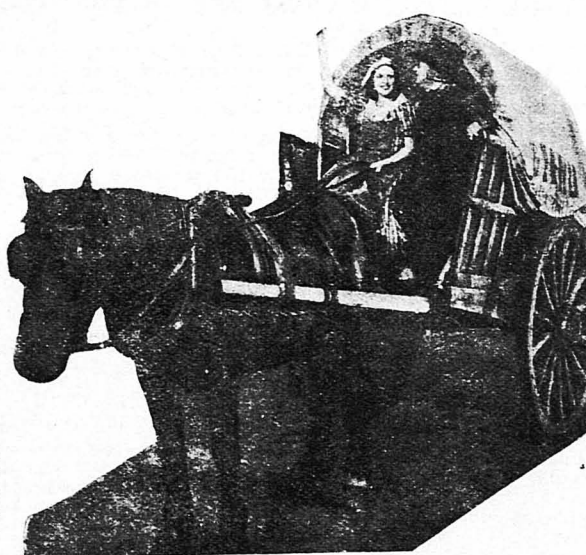
— 'Εσεῖς, κύριε, εἶπε στὸν ἄνθρωπο πὸν τοῦπιασε τὸ χέρι, νὰ μὴν ἀνακατεύεστε ἐκεῖ πὸν δὲν σὰς σπέρνουν. Τί εἶσαι τοῦ λόγου σου;

'Ο καλοντυμένος κύριος ήταν ὁ "Ολιγιέ Μετρά, μουσικοσυνθέτης γνωστὸς, πὸν ὠργάνωνε τὴν ἐποχὴ της Δευτέρας Αυτοκρατορίας λαϊκοὺς χοροὺς. "Ἦταν της μόδας αὐτοὶ οἱ χοροὶ τότε. 'Ο Μετρά ἐγυρίζε στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ κ' ἐδίελεγε τὰ πὸ ὡμορφα κορίτσια, τὰ μάθαίνε χοροὺς κ' ἔβρινε ἡμιοστε στίς ἐπίπτες ἐπῃγιναν ὄλη ή Παρισινὴ αἰστοκρατία.

Και τὴν ἡμέρα ἐκείνη γιὰ τὸν ἴδιο λόγο εἶχε ὄγη περιόδεᾶ στὰ περίχωρα. Πιερνώντας λοιπὸν ἀπὸ τὸ "Ἐμπερβίλ, γοητεύθηκε ἀπὸ τὴν ὡμορφιά και τὴ χάρη της Ζιμπουλέτ. "Αν τὴν ἐμάθαίνε νὰ χορεύῃ, θὰ ξετρέλλαινε τούς Παριζιάνους. Γι' αὐτὸ ἐπενέθη.

— Τί χαλάς τὸν κόσμο; εἶπε σὸν γέρο Κρενύ. Πόσο κάνουν τὰ λαχανικά σου; Τ' ἄγοράζω ἐγὼ.

'Επέταξε στὸν Κρενύ μιά χούφτα λεπτὰ και ἄρχισε κατόπιν νὰ πετᾶ τὰ λαχανικά ἀπὸ τὸ κάρρο. 'Η Ζιμπουλέτ, γιὰ νὰ κOURNITSH ὸ θεῖο της, ἔτρεξε κι' αὐτὴ νὰ ὄρηθη τὸν κ. Μετρά και σκορποῖσε χάμω τὰ λάχανα, τὰ σέλινα και τὰ καρόττα, μιά πὸν ήταν πληρωμένα. Στὴ φούρια της ὄμως, καθὼς ἔ-

Ἐξεκίνησαν γιὰ τὸ "Ἐμπερβίλ

παιρνε τὰ καρπολόγανα καὶ τὰ πετοῦσε, κάποια στιγμή ἔπιασε κάτι πού τὴν ἐξάφαινε... Κρατοῦσε ἀπὸ τὰ μαλλιά τὸ κεφάλι ἐνὸς νέου, ἐνῶ μιὰ ἀνδρική φωνὴ γεμάτη σασισημάρα καὶ τρῶμο ἀκούσθηκε καὶ σὲ λίγο μέσα ἀπὸ τὸ κάρρο ξεπρόβαλεν ἕνας ὠραίος νέος, πού τρίβοντας τὰ μάτια, μισοκοιμισμένος ἀκόμα, ἀποροῦσε πῶς θρέθηκε μέσα σ' ἄλλον ἐκεῖνον τὸν κόσμο...

Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὁ ὑποκόμης Ρενὲ ντὲ Μουρμελόν. Τὴν προηγουμένη ἡμέρα εἶχε πιάσει τὴν φίλην του Ζηνοβία νὰ τὸν ἀπατά μ' ἕναν ἀξίωματικό κ' ἀπὸ τὴ λύπη του καὶ γιὰ νὰ παρηγορηθῆ ἐγύρισε τὴ νύχτα σ' ἄλλα τὰ καμπάρε τοῦ Παρισιοῦ, ζητώντας σὸ κραυτὴ τὴ λησιμονία καὶ τὸ πρῶτ' ἐξημερώθηκε τύφλα μεθύσιμον στὴ Λαχαναγορὰ, ὅπου θρίσκοντας ἀφήμενο παρὰμερα τὸ κάρρο τῆς Ζιμπουλέτ, ἐξαπλώθηκε καὶ τῶρριξε στὸν ὕπνο. Ὅταν ἡ Ζιμπουλέτ μετὸν κ. Ντυπαρκὲ ἀποφάσισαν νὰ γυρίσουν σὸ Ὁμπερβίλ, δὲν τὸν ἀντελήφθησαν, ἔρριξαν ἀπὸ πάνω τὰ λάχανα καὶ τὸν ἐπῆραν μαζί τους. Ὅταν ὁ κ. Μετρά τὸν εἶδε νὰ θγαίνῃ μισοκοιμισμένος ἀκόμα ἀπὸ τὸ κάρρο, ἐφώνηξε γελῶντας:

— Νὰ κί' ὁ γαρμπρός, μπάρμπα Κρενύ, πάνω στὴν ὥρα, μᾶς τὸν στέλνει ἡ τύχη!...

Ὅλοι ἔσκασαν στὰ γέλια. Μὰ ἡ Ζιμπουλέτ, πού ἀμέσως τῆς ἦρθε σὸ νοῦ ἡ πρῶτὴ προφητεία τῆς τσιγγάνας, πῶς θάβρισκε κάτου ἀπὸ τὰ λάχανα τὸν ἄνδρα πού θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη, ὥρμησε στὸν ὑποκόμητα, τὸν ἀγκάλιασε καὶ κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ λαϊμό του. Ὁ ὑποκόμης ἐξάφισθηκε ἀπὸ τὰ κωμώματα αὐτὰ τῆς νέας, μὰ δὲν δυσαρεστήθηκε. Ἦταν ζαλισμένος ἀκόμα ἀπὸ τὸ μεθύσι, ζήτοσε παρηγοριά γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς Ζηνοβίας καὶ σὸ κάτω-κάτω ἡ Ζιμπουλέτ ἦταν πολὺ χαριτωμένη!...

Μὰ ἔπρεπε νὰ πραγματοποιηθῆ ὀλόκληρη ἡ προφητεία τῆς τσιγγάνας. Τὴ στιγμή λοιπὸν πού ἡ Ζιμπουλέτ εἶχε ἀγκαλιασμένο τὸν ὑποκόμητα, ἕνα πολυτελὲς ἀμάξι φάνηκε νάρχεται ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Παρισιοῦ. Μέσα ἦταν ἡ Ζηνοβία, ἡ ἀπιστὴ φίλη τοῦ ὑποκόμητος, πού ἐπήγαινε νὰ συναντήσῃ τὸν ἀξίωματικό τῆς στὰ περὶχωρα, ὅπου ἦταν τὸ σύνταγμα τοῦ στρατοπεδευμένου. Περιβῶντας ὄμως ἀπὸ τὸ Ὁμπερβίλ καὶ θλέποντας κόσμο μαζεμένο στὴν ἀλλή του μπάρμπα Κρενύ, ἐσταμάτησεν ἀπὸ περιέργεια... Μὰ ὅταν εἶδε τὸν ὑποκόμητα στὴν ἀγκαλιά μιᾶς χωριατοπούλας, ἔγινεν ἔξω φρενῶν! Αὐτὴ πού τὴν προηγουμένη ἡμέρα τὸν εἶχε ἀφήσει γιὰ τὸ χαιτῖρι ἐνὸς ἀξίωματικού, τώρα πού τὸν ἔθελεπε στὴν ἀγκαλιά μιᾶς ἄλλης, ἐξήλθε καὶ λησιμονώντας τὸν ἀξίωματικό τῆς, ρίχθηκε νὰ ἐκναπαρῆ τὸν πρῶτο φίλο τῆς. Μὰ ἡ Ζιμπουλέτ πού ἦταν προειδοποιημένη ἀπὸ τὴν προφητεία τῆς τσιγγάνας καὶ συγχρόνως ἦταν καὶ χειροδύναμη, δὲν χάριζε κάστανα. Ἀρπάξε λοιπὸν ἕνα μάτσο πράσα καὶ πῆρε σὸ κυνήγι αὐτὴν πού πῆγαινε νὰ τῆς ἀρπάξῃ τὸ ροϊκὶ τῆς.

Κί' ὁ ὑποκόμης: Ὁ ὠραίος Ρενὲ ντὲ Μουρμελόν; Στὴν ἀρχὴ ἀκολούθησε τὴν παλιὰ του ἀγάπη, τὴ Ζηνοβία. Τὴ θάλεγαν οἱ φίλοι του σὸ Παρίσι ἂν ἔπαιρνε μιὰ χωριατοπούλα περιβολόρσια; Μὰ ἡ Μοίρα δὲ τι γράφει δὲν ἐννοράφει. Ἡ Ζιμπουλέτ δὲν ἔμεινε χωριατοπούλα. Τὴν ἐπῆρεν ὁ κ. Μετρά σὸ Παρίσι, τὴν ἔμαθε γοσοῦς, τὴν ἀνέδειξε, καὶ σὲ λίγο καιρὸ, ὄλο τὸ Παρίσι κατέθετε στὰ πόδια τῆς ὠραίας γορευτριάς, τῆς Ζιμπουλέτ, τιμές καὶ πλοῦτη. Καὶ τότε ὁ ὑποκόμης Ρενὲ ντὲ Μουρμελόν, πασαπνώντας πειὰ, γιὰ πάντα, τὴ Ζηνοβία, προσέφερε τὸ χέρι του καὶ τ' ἄνομά του στὴν ὠραία Ζιμπουλέτ, τὴν πρῶτην φτωχὴν περιβολόρσια, ποῦχε τὸ καλὸ τὸ ροϊκὶ νὰ θρῆ τὸν ἄνδρα πού θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη, κοιμισμένο κάτω ἀπὸ τὰ λάχανα τοῦ κάρρου τῆς!...

ΣΑΡΑ ΣΙΜΟΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Κατὰ τὴ διάρκειαν τοῦ παγκοσμίου πολέμου, οἱ χωρικοί πού ζοῦσαν κοντὰ στὶς ζώνες τῶν ἐπιχειρήσεων, εὗρισκαν συχνότατα μέσα στὰ χωράφια τους μεγάλα ἀγριοπούλια χωρὶς φτερά. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ—ἄλλα ζωντανὰ κί' ἄλλα ψάφια—ἦσαν κυριολεκτικῶς μαδημένα! Πού τάχα νὰ ἀφείλοτο τὸ παράξενο αὐτὸ γεγονός;

Τὴν ἐξήγησι δὲν ἀργησαν νὰ τὴν δώσουν οἱ ἀεροπόροι τῶν ἐμπολέμων κρατῶν.

«Τὸ ρεῦμα, εἶπαν, τὸ ὁποῖο παράγει ὁ ἔλικας τῶν ἀεροπλάνων, εἶνε τόσο δυνατὸ, ὥστε παρασύρει καὶ τὰ πιὸ μεγάλα πουλιά ἀκόμα καὶ τὰ ξεπουπουλίζει!...

Κ' ἡ ἐξήγησι αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια.

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Ἡ Β' ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

[Οἱ κερδίσαντες ἀριθμοὶ καὶ τὰ δῶρα]

Στις 5 μ.μ. τῆς περασμένης Τετάρτης, 6ης Δεκεμβρίου, ἔγινεν εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ β' κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δῶρων τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου», ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν λογίων καὶ δημοσιογράφων κ.κ. Α. Δράκου, Ι. Κότσικα, Κ. Σταματοπούλου, Δ. Παπανικολάου, δίδος Ταρσοῦλη καὶ πολλῶν ἄλλων ἀναγνωστῶν μας.

Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχον τεθῆ ὄλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», ἀνεσῆρθσαν κατὰ σειρὰν οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ ὑπὸ τοῦ νεοκροῦ ἀναγνώστου μας κ. Σπ. Παύλου:

Ὁ α'	ἀριθμὸς	11604	ὅστις	κερδίζει	δραχμὰς	500.—
» β'	»	20742	»	»	»	150.—
» γ'	»	24747	»	»	»	100.—
» δ'	»	22667	»	»	»	50.—
» ε'	»	7056	»	»	»	50.—
» στ'	»	9466	»	»	»	50.—
» ζ'	»	9169	»	»	»	50.—
» η'	»	8722	»	»	»	50.—

Οἱ κάτωθι 270 ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀνὰ ἕν ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορηματοῦ τῆς Γκρεβίλ «Ἡ ΣΟΝΙΑ».

12192,	26290,	7863,	4518,	12972,	21733,	4583,	12569,
28564,	10195,	23537,	17556,	1203,	23282,	2259,	15004,
6696,	18716,	8143,	18494,	5165,	5194,	27175,	24084,
3712,	10624,	18261,	6507,	21346,	29328,	17414,	24087,
7413,	2498,	29810,	10509,	18296,	13356,	6951,	23900,
6972,	668,	12838,	2283,	15495,	17540,	26973,	17613,
29077,	17409,	20091,	24455,	22651,	5451,	13460,	20071,
7054,	10814,	1158,	12632,	18967,	7221,	8467,	16893,
11284,	9770,	14190,	17877,	5226,	13237,	1772,	21025,
20088,	8683,	608,	25236,	6129,	13993,	28806,	23164,
9183,	6075,	8080,	22203,	13718,	3797,	4435,	29589,
1743,	18810,	13107,	19466,	10636,	24835,	22126,	15344,
20177,	27982,	26475,	15696,	29396,	6821,	8889,	21599,
15167,	17570,	9041,	11233,	19720,	24777,	13922,	16975,
7232,	17795,	26565,	24674,	27886,	3775,	11294,	14177,
29881,	29888,	68,	25921,	29807,	11042,	25749,	11251,
4083,	15763,	20517,	1165,	22104,	8313,	15238,	3474,
17897,	679,	8936,	11252,	19001,	6330,	15476,	16834,
11549,	8070,	9754,	15996,	1846,	2368,	27263,	4452,
28851,	8637,	779,	28478,	24242,	22425,	22243,	22212,
4635,	5257,	4970,	21516,	324,	15850,	13386,	29914,
25412,	11393,	3403,	17288,	3800,	10581,	6431,	21066,
17645,	22604,	16575,	29702,	27662,	21082,	29770,	5247,
26455,	20640,	23307,	4901,	10859,	10655,	17103,	5375,
4700,	21114,	28626,	28285,	19984,	22327,	11342,	19629,
25952,	8073,	8512,	25261,	3119,	11519,	5538,	28888,
4652,	14105,	4138,	28772,	28535,	8275,	14358,	8007,
12726,	29932,	28728,	19902,	7414,	22290,	27651,	21839,
6432,	6286,	20305,	12100,	26196,	28266,	12172,	14574,
10603,	28788,	2318,	5837,	18141,	7093,	24705,	22270,
13185,	20020,	14619,	29102,	10657,	25046,	20655,	17703,
12077,	15058,	21678,	15809,	17557,	13275,	26236,	17848,
8385,	26226,	29005,	26184,	19975,	9137,	25507,	20325,
18969,	2714,	26042,	15990,	26107,			

Οἱ ἀναγνώστει, μας, οἱ ἔχοντες φύλλα «Μπουκέτου» μὲ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς, πρέπει νὰ φέρουν τὰ φύλλα αὐτὰ εἰς τὰ Γραφεῖα μας διὰ νὰ πάρουν τὰ δῶρα των, ἔχοντες μαζί των καὶ δελτίον ταυτότητος.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχίων τυχεροὶ ἀναγνώστει, μας, πρέπει νὰ μᾶς ἀποστέλλουν τὰ δελτία τῶν ὁποίων οἱ ἀριθμοὶ κερδίζουν καὶ θὰ λάθουν τὰ δῶρα των.

Ἡ γ' κλήρωσις τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου» θὰ γίνῃ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας (Λέκκα 7) τὴν 5ην μ. μ. τῆς Τετάρτης, 13ης Δεκεμβρίου. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν δύναται νὰ προσέλθουν.

Τὰ ὀνόματα ὄσων ἐκέρδισαν ὡς τώρα διάφορα ποσὰ θὰ δημοσιευθοῦν σὸ προσεχὲς φύλλο.

